

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΙΟΡΔΑΝΗ Ι. ΜΟΝΗΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Τήν Κυριακήν, 13^{ον} /26^{ον} Ἰουλίου 2020, Κυριακήν τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τῆς Συνάξεως τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ καί μνήμης τοῦ ἁγίου Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐλειτούργησε παρά τήν σκιάν τῶν μέτρων τῆς προφυλάξεως καί προστασίας ἔναντι τοῦ θανατηφόρου ἰοῦ Covid 19 εἰς τήν ἱεράν Μονήν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τήν κειμένην εἰς τήν δυτικήν ὄχθην τοῦ Ἰορδάνου, τήν κατά τό ἡμῖς καταστραφεῖσαν κατά τόν πόλεμον τῶν ἕξ ἡμερῶν τοῦ 1967 συντηρηθεῖσαν, ἀνακαινισθεῖσαν δέ καί ἀναδειχθεῖσαν εἰς περιφανές προσκύνημα καί πάλιν ὑπό τοῦ Πατριαρχείου δαπάναις τοῦ μακαριστοῦ ἡγουμένου τοῦ Σαρανταρίου Ὁρους μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γερασίμου, τῇ ἐπιμελείᾳ δέ καί ἐντόνῳ φροντίδι τοῦ ἡγουμένου καί Τελετάρχου Ἀρχιμανδρίτου Βαρθολομαίου.

Εἰς τήν λειτουργίαν ταύτην πρώτην Πατριαρχικήν εἰς τήν Μονήν, συνελειτούργησαν μετά τοῦ Μακαριωτάτου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μελέτιος, ὁ Ἱερομόναχος Ὀνούφριος, ὁ Ἱεροδιάκονος Εὐλόγιος, συνεπροσευχήθη ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος, ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου, ψάλλοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί παρηκολούθησαν ὠρισμένοι μοναχαί τῆς ἐρήμου καί ὁ Ἀρχιτέκτων κ. Θεοδόσιος Μητρόπουλος.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐτελέσθη Μνημόσυνον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ὡς ἄνω μνημονευθέντος μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γερασίμου καί ἀπηυθύνθη κήρυγμα τοῦ Μακαριωτάτου, ἔχον ὡς ἔπεται:

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς Ἐαυτοῦ μαθηταῖς: «Ὑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδέ καί οὐσι λύχνον καί τιθέασι αὐτόν ὑπό τόν μόδιον, ἀλλ' ἐπί τήν λυχνίαν, καί λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ», (Ματθ. 5, 14-15).

Σήμερον ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει τήν μνήμην τῶν ἁγίων ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνελθούσης ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου· Διό καί ἡμεῖς συνήλθομεν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ προσκυνήματι, τῇ ἱερᾷ καί ἱστορικῇ Μονῇ, δηλονότι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ παρά τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ, ἵνα τελέσωμεν τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καί δοξολογήσωμεν τό μέγα τῆς Ἁγίας Τριάδος ὄνομα.

Ἀπευθυνόμενος ὁ Κύριος εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ, δηλονότι τούς ἁγίους Ἀποστόλους καλεῖ αὐτούς φῶς τοῦ κόσμου. «Ὑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου», (Ματθ. 5, 14). Ἡ ὀνομασία αὕτη δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τούς Δώδεκα Ἀποστόλους ἀλλά καί εἰς τούς διαδόχους αὐτῶν, τουτέστιν τούς ἁγίους Ἱεράρχας καί Θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ἐκράτυναν, ἐνίσχυσαν τήν μίαν καί ἀμώμητον πίστιν τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ὑμνωδός λέγων: «Τῶν

Ἀποστόλων τό κήρυγμα καί τῶν Πατέρων τά δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τήν πίστιν ἐκράτυνεν· ἤ καί χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τόν ὑφαντόν ἐκ τῆς ἄνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τό μέγα μυστήριον».

Τό «τῆς εὐσεβείας μυστήριον» δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τουτέστιν τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου θεοτόκου καί Μητέρας τοῦ θεοῦ Μαρίας, ὡς τοῦτο προκατηγγέλη ὑπό τῶν προφητῶν:

«... ἰδοῦ δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἔθνῶν τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», (Ἡσαΐου 49,6).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπικαλεῖται τούς Προφητικούς τούτους λόγους τοῦ Ἡσαΐου, διά νά ἐπιβεβαιώσῃ τήν εἰς τά ἔθνη ἀποστολήν αὐτοῦ, (Πράξ. 13, 47).

Κατά δέ τήν μαρτυρίαν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, αὐτός Οὔτος «ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς».

Πάλιν κατά τήν μαρτυρίαν του Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὁ Χριστός ἦν τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον», (Ἰωάν. 1,9). Κατά δέ τόν θεῖον Παῦλον, ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐγένετο διά τούς πιστούς εἰς Αὐτόν, σοφία ἀπό τόν θεόν μέ τήν διδασκαλίαν Του καί δικαίωσις μέ τόν θάνατον καί τήν Ἀνάστασίν Του καί ἁγιασμός μέ τήν Ἀνάληψίν Του καί με τήν ἀποστολήν τοῦ Πνεύματός Του, ἀλλά καί πλήρης ἀπελευθέρωσις μέ τήν ἔνδοξον ἐπάνοδον καί δευτέραν Παρουσίαν Του: «ἐξ αὐτοῦ δέ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπό θεοῦ, δικαιοσύνη τε καί ἁγιασμός καί ἀπολύτρωσις», (Α΄ Κορ. 1, 30).

Ἡ Ἐκκλησία, οὔσα ἀφ' ἐνός μέν τό θεανθρώπινον Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἐτέρου δέ, τό «κατοικητήριον τοῦ θεοῦ ἐν Πνεύματι», (Ἐφ. 2, 22) εἶναι ἐν ταύτῳ καί ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ζῶσα λυχνία, τῆς ὁποίας τό φῶς, δηλονότι τό φῶς τοῦ Χριστοῦ λάμπει πᾶσι τοῖς φίλοις Αὐτοῦ. Κατά τόν Ζιγαβηρόν, ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς, τό ὁποῖον ὀδηγεῖ τούς ἀνθρώπους ἀπό τό σκότος τῆς πλάνης εἰς τήν ἀλήθειαν, ἀπό τήν ἀμαρτίαν εἰς τήν ἀρετήν, ἡ ὁποία φωτίζει τό ἡγεμονικόν τῶν ἀνθρώπων. «Ὡς φωτίζων τόν νοῦν τῶν ἀνθρώπων καί ὀδηγῶν ἀπό τῆς πλάνης εἰς τήν ἀλήθειαν καί ἀπό τῆς ἀμαρτίας εἰς τήν ἀρετήν καί ὡς καταλάμπων καί φαιδρύνων τό ἡγεμονικόν αὐτῶν [ὡς γέγραπται] «καί ἡ ζωὴ ἦν τό φῶς τῶν ἀνθρώπων», (Ἰωάν. 1, 4).

Ὁ θεός Λόγος, δηλαδή ὁ Χριστός, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, «ἐν Αὐτῷ ζωὴ ἦν», (Ἰωάν. 1,4) εἶναι ὁ Δημιουργός καί ὁ συντηρῶν κάθε ζωὴν. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν διετράνωσαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κατά τὰς Οἰκουμενικάς Συνόδους, ἰδίως κατά τήν σήμερον τιμωμένην Δ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῆς Χαλκηδόνος, ἔνθα κατεδικάσθη ἡ βλάσφημος διδασκαλία τοῦ αἰρεσιάρχου μοναχοῦ Εὐτυχοῦς. Προσέτι δέ ἡ Σύνοδος αὕτη κατεδίκασε τόν τε Μονοφυσιτισμόν καί τόν Νεστοριανισμόν καί συνέταξε τόν περίφημον δογματικόν Ὅρον τῆς Χαλκηδόνος, διά τοῦ ὁποίου διετύπωσε ὀρθοδόξως τό Χριστολογικόν δόγμα, δεχθεῖσα δύο φύσεις, θείαν τε καί ἀνθρωπίνην, δύο ἐνεργείας καί δύο θελήσεις ἠνωμένας ἀσυγχύτως καί ἀδιαιρέτως ἐν τῷ ἐνὶ προσώπῳ ἢ τῇ μιᾷ ὑποστάσει τοῦ θεοῦ Λόγου, ὡς τοῦτο διατυπώνει καί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: Σέ τόν ἀπερίγραπτον, καί ἀνερμήνευτον Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' ἡμᾶς φιλόανθρωπε ἀνεκήρυξε, τό

σεπτόν σύστημα, τῶν σοφῶν Πατέρων, θεόν τέλειον καί ἄνθρωπον, διπλοῦν ταῖς φύσεσι, καί ταῖς ἐνεργείαις ὑπάρχοντα, διπλοῦν καί ταῖς θελήσεσιν, ἕνα τόν αὐτόν καθ' ὑπόστασιν· ὅθεν σύν Πατρί τε, καί Πνεύματι γινώσκοντες θεόν, ἕνα πιστῶς προσκυνοῦμέν σε, τούτους μακαρίζοντες.

Ἡ μεγάλη καί ἀναντίρρητος σημασία τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὀφείλεται εἰς τό γεγονός, ὅτι αὐται κατά τόν ἔγκριτον καθηγητήν Ἰωάννην Καρμίρη, ἀπέβησαν τό ὄργανον τῆς διατυπώσεως τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐπιβολῆς πανταχοῦ καί πάντοτε τῆς κοινῆς καί ὁμοιομόρφου παραδόσεως αὐτῆς, περί τε τήν πίστιν καί τό πολίτευμα, ἔτι δέ τῆς καταπολεμήσεως τῶν διαφόρων αἱρέσεων καί τῆς διαφυλάξεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ἧτις ἐστηρίζετο ἐπί τῆς δογματικῆς κυρίως ἐνότητος, ἧς φορεῖς καί ἐγγυηταί ἅμα ἦσαν ἀκριβῶς αἱ Οἰκουμενικαί Σύνοδοι.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, στερρῶς ἐπόμενοι τῶν ἀποστολικῶν παραδόσεων καί τῶν θείων δογμάτων τῶν ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις θεσπισθέντων ὑπό τῶν πνευματοκινήτων Πατέρων καί διδασκάλων ἀκούομεν τόν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «αἰρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδῶς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἀμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος», (Τίτ. 3, 10-11).

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἶπωμεν: «Πατέρων θείων σήμερον, τήν μνήμην ἐορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα Πανοικτίρμον. Πάσης βλάβης αἱρέσεων, ρῦσαι λαόν σου Κύριε, καί πάντα καταξίωσον, Πατέρα Λόγον δοξάζειν, καί τό Πανάγιον Πνεῦμα». Ἀμήν

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Βαρθολομαῖος παρέθεσε κέρασμα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας